

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VROUWEN... NIKS OM VAN TE HOU'EN !

Blijspel in drie bedrijven

door

ROB BRACKE

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen

1986

(N° 1257)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste 10 tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan S.A.B.M.

Aarlenstraat 57-77
1040 Brussel

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes.

c 1983 Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROLVERDELING

LOUIS DONDERBEEK	45 j.
ANNA, zijn vrouw	45 j.
ANNEMARIE, hun oudste dochter	20 j.
MARIANNE, hun jongste dochter	19 j.
CLOTHILDE, (Clo-clo) zuster van Louis	40 j.
JULIA DE LANGE, buurvrouw	50 j.
SERGE, zoon van Julia	25 j.
DOKTER WILLEM DE DECKER, vrouwenarts	60 j.
DOKTER WIM DE DECKER, z'n neef	27 j.
MARIO PERUCCI, zoon van een gastarbeider	21 j.

Alle taferelen spelen in hetzelfde decor. Een gewoon arbeidersgezin, zonder overdreven lukse.

Van uit de zaal gezien is er links een buitendeur (links vóór). In de fond een deur naar de bovenverdieping en rechts vóór een deur naar de keuken. Er staat een salon, bestaande uit 2 of 3 zetels en een tafeltje met daarop een telefoontoestel. Verder een tafel met 4 stoelen, een kast en een TV toestel. Meubels eenvoudig doch netjes. Verdere aankleding naar eigen goeddunken maar een scheurkalender en een uurwerk zijn onontbeerlijk.

Dit blijspel is helemaal niet anti-feministisch, laat u dus door de titel niet misleiden. Veel lees- en speelgenot met de belevenissen van Louis, ex-arbeider en zijn onverwachts zwangere dochter Annemarie, zijn extra-vagante zuster Clo-clo, zijn roddelzieke buurvrouw Julia met haar super-bedeest zoontje Serge en met de twee dokters De Decker allebei vrouwenarts, de een al beter dan de andere....

VROUWEN ??? .....niks om van te hou'en!

1e BEDRIJF   Tafereel I/1.

Het is maandagnamiddag, de laatste dag van mei, rond 17 uur. Als het doek opgaat ijsbeert Louis door de huiskamer, een dagblad in de hand.

LOUIS : Wat moet ik nu beginnen, verdomme??? 45 jaar en ontslagen. Daarvoor moet je 25 jaar je best doen, je half-dood werken en dan... (imiteert de "baas") "Meneer Donderbeek, het spijt ons, maar wij kunnen niet langer van uw diensten gebruik maken. U heeft de keuze, meneer Donderbeek, ofwel werkt u nog een maand bij ons ofwel betalen wij u deze laatste maand uit en hoeft u morgen niet meer te komen. De zaken gaan slecht, meneer Donderbeek, ik hoop dat u het begrijpt.."

En of ik het begrijp! (gaat verder op de toon van de "baas", hoewel dit zijn eigen woorden zijn) "Je wordt oud, Donderbeek, je werkt niet snel genoeg meer en we hebben Turken en Algerijnen die, hoewel ze niet vlugger werken, met een veel kleiner loon tevreden zijn..."

Daar begint de miserie... gastarbeiders, verdomme, komen hier ons werk afpakken... en waar moet ik, op mijn leeftijd, nog naartoe?? (bekijkt opnieuw het dagblad) Zoek maar in het dagblad, men vraagt jonge elementen... jong en dynamisch... maar ik ben oud en versleten...

ANNA : (is bij deze laatste woorden binnengekomen, nette vrouw. Ze komt thuis van haar werk) Wel ventje, wat scheelt er? Voel jij je nu opeens oud en versleten? Zò jong zijn we wel niet meer, maar versleten?? Olala...

Louis: (somber) Slecht nieuws, vrouw, slecht nieuws. Ik ben ontslagen, afgedankt... versleten.

ANNA : (verwonderd) Afgedankt? Ontslagen?? Maar hoe is dat mogelijk, je werkt daar al bijna 25 jaar!

LOUIS : De zaken gaan slecht en die halve zwarten moeten ze zoveel
niet betalen!

ANNA : Hoe is 't mogelijk?En ben jij de enige die ontslagen werd?

LOUIS: Nee,helemaal niet,nog 14 anderen ook.Allemaal dezelfde reden.
Economische crisis,geen verkoop en bla bla bla bla...Maar dat
is praat tegen de vaak!Te oud zijn we,we renderen niet meer...
maar die bruine apen,renderen die?Kweken gelijk de ratten,ja,
maar werken???

ANNA : Kom,kom,je gaat toch niet alle schuld op de rug van de gastar-
beiders schuiven?In het begin waren wij tevreden dat zij hier
de vuile werkjes wilden opknappen,dus nu,nu ~~dat~~ het wat slech-
ter gaat moeten wij ze ook maar aanvaarden.

LOUIS: Waar haal jij die onnozelheid vandaan?

ANNA : Dat is geen onnozelheid,dat zijn simpelweg de feiten!We hebben
laatst,met de vrouwenbond, nog een gespreksavond gehad over dat
onderwerp.Ik heb je nog gezegd dat je moest meegaan maar jij
zit liever naar de televisie te gapen dan iets bij te leren.

LOUIS: (verontwaardigd)Bij te leren?Wat bij te leren?Dat die bruine
apen beter zijn dan wij zeker!Ik zeg je dat zij de schuld zijn
van al de miserie en daarmee basta!

ANNA : En ik zeg dat het niet waar is

LOUIS: Dan is het de schuld van de regering!

ANNA : Maar nee Louis....

LOUIS:Of wou je misschien beweren dat het MIJN schuld is?25 jaar heb
ik me afgesloofd en dat is mijn dank!

ANNA : Maar laat me toch uitspreken Louis.Het is noch uw schuld,noch
die van de gastarbeiders of van de regering,maar van de grote
ondernemingen..de "multinationals" die liever investeren in
landen waar de conjunctuur lager is,om aldus zelf méér winst te
kunnen maken.Wij verdienen hier veel te veel..de ondernemingen
zijn hier niet meer rendabel.

LOUIS:(sarkastisch)Jij bent precies de minister van economische zaken!

ANNA : Ach kom....

LOUIS: Als ik het dus goed begrijp is het toch onze schuld, want wij verdienen teveel. Daar heb ik anders nog niet veel van gemerkt. Als ik zoveel "teveel" verdiende, waarom ga jij dan nog halve dagen werken? En waarom gaat onze oudste dochter dan werken... en moeten wij soms nog uitkijken, aan het einde van de maand, om rond te komen?

ANNEMARIE: (was ondertussen binnen gekomen en staat vol belangstelling te luisteren naar de uiteenzetting van haar vader)
Wel, wel, pa.. een redevoering aan 't voorbereiden?

LOUIS: Zwijg, ik ben aan het spreken!

ANNA : Kalm, Louis, kalm. Annemarie kan er toch niets aan doen dat jij ontslagen bent.

ANNEMARIE: Ontslagen? Ben jij ontslagen? Hoe is dat mogelijk? Ga jij je aansluiten bij de meerderheid?

LOUIS: Bij welke meerderheid?

ANNEMARIE: Bij de werklozen! Dat is toch een serieuze meerderheid aan het worden. (lacht)

LOUIS: Ge moet er verdomme niet om lachen. Ik werk liever dan elke dag te gaan stempelen.

ANNEMARIE: Maar er moet toch nog wel werk te vinden zijn voor iemand van jouw leeftijd?

ANNA : Dat is juist het probleem, meisje. Eens men de 40 voorbij is wordt het moeilijk om nog deftig werk te vinden.

LOUIS: Moeilijk? Zeg maar onmogelijk! Kijk maar in het dagblad: "Jonge, dynamische krachten, met dit en dat diploma" vraagt men. Géén mannen van 45...

ANNA : En een diploma heb je ook al niet. Dat wordt inderdaad moeilijk.

LOUIS: ONMOGELIJK, zeg ik.

ANNEMARIE: Niets is onmogelijk. Misschien kan je zelfs bij ons op de firma beginnen. Ze zullen waarschijnlijk iemand aannemen voor de kuisploeg

LOUIS:(geïnteresseerd)Kuisploeg?

ANNEMARIE: Ja...onderhoud van de toiletten en zo....

LOUIS : Toiletten en zo....Denk je dat ze mij daarvoor ~~zullen~~ aannemen?

ANNEMARIE:Morgen zal ik het vragen op de personeelsdienst.Ik denk van wel...

LOUIS:Nog altijd liever WC's kuisen dan me godsganse dagen te zitten vervelen en te gaan doppen.

ANNA : Laat ons dan maar hopen dat het lukt...Heb je het eten al klaargemaakt,Louis?

LOUIS: Bah nee,verdomme...Ik zit al van half drie in het dagblad te zoeken naar mogelijk werk.Ik heb nog geen slag gedaan.

ANNEMARIE: (naar keuken) Ik zorg wel voor het eten,moeder.(af)

LOUIS: Ik geloof dat ik een pint ga drinken en wat frisse lucht happen. Ik ben al onnozel gekeken op dat dagblad.

ANNA : Doe dat,maar zorg dat je over een half uur terug bent,dan kunnen wij eten.Ik zal ondertussen hier wat opruimen.

LOUIS: (naar voordeur) Ik blijf niet lang weg.Tot straks.(af)

ANNA : Tot straks.(alleen) Enfin ,ik zal Annemie maar/wat helpen in de keuken;(gaat naar de keukendeur,waaruit Annemarie juist buiten komt)

ANNEMARIE;(Bleekjes,ziet er niet al te goed uit)Ik voel me helemaal niet goed,moeder.

ANNA : Zo opeens kind?

ANNEMARIE:(gaat zitten)Nee,deze namiddag was ik ook al niet in orde. Maagkrampen...buikpijn,braakneigingen,enne....

ANNA : ..en wat?

ANNEMARIE:..enne (moeilijk)Ik ben al zes dagen "overtijd",moeder.

ANNA : Zes dagen overtijd...welke tijd?

ANNEMARIE:(buigt het hoofd,zwijgt)

ANNA : Oh ja...over tijd..nu begrijp ik het.Zeg eens Annemie..je bent toch niet..Och god,ik mag er niet aan denken.Is het mogelijk

ANNEMARIE:(knikt, beschaamd) Ja moeder...het zou eventueel kunnen...
het is mogelijk.

ANNA: Maar...maar dat kan toch niet!Zou jij zwanger kunnen zijn?En
van wie dan wel??

ANNEMARIE: Van Mario....

ANNA : Mario...Wie IS MARIO????

ANNEMARIE: Mijn vriend...enfin,mijn lief..Ik heb het nog niet gezegd,
nog niet durven zeggen dat ik verkering had....

ANNA : Waarom niet?Op jouw leeftijd mag je toch wel verliefd zijn
zeker?Daar zijn toch geen geheimen aan verbonden.

ANNEMARIE: Maar (snikt) het is een Italiaan...enfin,hij is van Itali-
aanse ouders,maar hij is hier geboren en voelt zich méér vla-
ming dan Italiaan.Maar vader is zo tegen buitenlanders gekant
dat ik het niet durfde zeggen.

ANNA : Een Italiaan...Mario..en hoe nog?

ANNEMARIE: Perucci..Mario Perucci.Hij is 22 en woont aan de grote
steenweg.

ANNA : In die nieuwe woonwijk?

ANNEMARIE:Ja,zijn ouders hebben daar een huis gekocht.Het zijn keurige
mensen,hoor moeder.

ANNA : Ben je er al geweest?

ANNEMARIE: Twee keer...

ANNA :En ken je die Mario al lang?

ANNEMARIE:Een maand of drie,moeder.

ANNA : DRIE MAAND!!!En al..Verdorie,kind,hoe heb je dat toch kunnen
doen?

ANNEMARIE:Het was zo onverwacht,moeder.Het gebeurde voor ik het wist.

ANNA : Pardon..je was er toch wel bij zeker?(honnend)"Zonder dat je
het wist..\"Bah.

ANNEMARIE:Ik..ik kan dat zo niet uitleggen,maar..ik ben verliefd en
Mario is zo 'n lieve jongen en toen....

ANNA : Bespaar me de details alsjeblief..Er is dus kans dat je zwanger bent???(Annemarie knikt) Wat ga je dan doen?

ANNEMARIE:Ik weet het niet,moeder.Ik ben er pas sinds vandaag ernstig beginnen aan denken dat ik misschien wel zwanger kon zijn.Ik dacht..van één keer...

ANNA : Een halve keer kan genoeg zijn,kind!Maar stel dat je inderdaad zwanger bent,ga je dan met hem trouwen?

ANNEMARIE:Graag,moeder,maar Mario weet nog van niets.Ik bedoel,ik heb hem vandaag nog niet gezien.Ik moet er nog met hem over praten. Vanavond zie ik hem,ik zal het probleem voorleggen.

ANNA : Natuurlijk moet je dat doen.Hoe is het godsmogelijk...3 maanden elkaar kennen en 't is al van hopsakee..In onze tijd was dat anders!

ANNEMARIE:Dat zal wel ,moeder,...maar we leven in deze tijd.(even pauze)Wat zal vader daar wel van zeggen?

ANNA : Die zal daar bepaald niet gelukkig mee zijn.Eerstens omdat jij mogelijk zwanger bent,ten tweede omdat het van een Italiaan is, en ten derde omdat hij pas ontslagen is en daardoor alleen al genoeg problemen heeft.

ANNEMARIE:Ik kan er beter nog niet met hem over praten.Ik zal wachten tot ik zekerheid heb.Morgen ga ik naar de dokter.

ANNA : Naar welke dokter?

ANNEMARIE:Naar dokter Proost,onze huisdokter,die zal me toch wel kunnen vertellen of ik al dan niet zwanger ben.

ANNA : Ja,dat zal wel.Ik zal er tegen vader nog niets over zeggen. Kind toch,waarom heb je je verstand niet gebruikt?

ANNEMARIE:Als je zo verliefd bent heb je,geloof ik, geen verstand meer.

ANNA : Voilà,'t is al opgelost..Maar als je zo verliefd blijft zul je nog al je verstand verliezen en dan zit je over enkele jaren met 10 kleine Italianen op je dak....

ANNEMARIE:Zeg dat niet,moeder.Er bestaan middelen genoeg om dat te voorkomen.

ANNA : Dat had je vroeger moeten weten.

ANNEMARIE:Ik wist het,maar ik mocht van jou de pil niet gebruiken

ANNA : Nee,natuurlijk niet.Ik ben daar volledig tegen.Het is trouwens verboden.

ANNEMARIE:Verboden???

ANNA : Ja,door de kerk.Dat weet je toch!

ANNEMARIE:Ja,maar wie trekt zich daar wat van aan?

ANNA: (kwaad)Wabliefert???Wie trekt zich daar wat van aan???IK trek mij daar wat van aan!Voorbehoedsmiddelen zijn verboden door de paus én strijdig met de leer van Christus.

ANNEMARIE:De paus kan makkelijk praten..Alle mannen kunnen trouwens makkelijk praten.;;je moet dit of je moet dat.,maar wij,meisjes,zitten toch steeds met het risico!

ANNA : Dan moet je maar geen risico nemen!Kijk naar mij,naar ons..je vader en ik hebben NOOIT voorbehoedsmiddelen gebruikt en we hebben toch ook maar 2 kinderen.

ANNEMARIE:Je moet er nog wat geluk bij hebben ook!

ANNA : Geluk,geluk...bah...je verstand gebruiken,dat moet je kunnen en dat kan de jeugd van tegenwoordig niet meer.Ze leven er maar op los,vandaag hier een vriend,morgen een andere en na drie maanden hebben ze prijs!

ANNEMARIE; Moeder,praat niet zo!Ik hou van Mario.We zullen trouwen en dan komt alles in orde.Ik ga nu naar hem toe.

ANNA : (zucht)Ja kind,doe dat,het is de enige goeie oplossing.God nog aan toe,wat zullen de bureu en de andere mensen daar van zeggen?

ANNEMARIE:Alsjeblief,moeder,stoer je toch niet aan wat de mensen zeggen.Ik ben noch de eerste ,noch de laatste die zoiets overkomt en daarbij,het is nog niet eens zeker dat ik zwanger ben,mischien is het maar een doodgewone ongesteldheid.

ANNA : Laat ons hopen kind.Als ik jou was ging ik nu direkt naar de dokter,dan heb je zekerheid.Ik zal ondertussen bidden dat het

niet waar is.

ANNEMARIE: Is bidden nu ook al een voorbehoedsmiddel, moeder?

ANNA : Lach niet, kind, lach niet. Jij beseft niet hoe ernstig de situatie is.

ANNEMARIE: Toch wel, moeder, ik beseft het maar al te goed, maar ik ben bereid de gevolgen van mijn zogenaamd onverstandelijk gedrag te dragen. Ik ga nu naar de dokter en dan naar Mario.

ANNA : Goed ,ga maar. Ik zal ondertussen proberen wat eten klaar te maken.

ANNEMARIE: (trekt haar jas aan, neemt handtas) Tot straks, moeder. (af)

ANNA: (staart haar na) Die jeugd denkt toch aan niets. Jezus toch... dat precies mijn dochter zo iets moet overkomen. Hoe is 't mogelijk. Enfin, er is nog hoop dat het niet waar is, ik zal die hoop dan maar levendig houden. (zoekt in haar handtas) Maar ik ga mij alvast toch iets nemen om kalm te blijven. God nog aan toe.. Annemie toch.. en dan nog met een Italiaan! Wat zullen de mensen daarvan zeggen. (slikt een pil en gaat zitten-staart voor zich uit; Van achter de scène hoort men ,stilaan aanzwellend het gepraat van "de mensen" via een cassette bv. Stemmen zoals "Weet je het al, Annemie Donderbeek is zwanger van een Italiaan.. Ze moet trouwen.. ik dacht het al lang... veel te vrij opgevoed... teveel vrijheid is slecht... en dan nog van een buitenlander... schande ..enz, enz. Men hoort verschillende stemmen door elkaar. Dan sterft langzaam het geluid weg. Anna staat recht, gaat naar de keuken en zegt:) Enfin, ik zal tegen mijn man nog maar niets zeggen. (af naar de keuken)

DOEK

1^e BEDRIJF

Tafereel I/2

Zelfde dekor. Het is maandagavond, zelfde dag, omstreeks 19u. Louis en Anna zitten aan tafel en hebben juist hun avondmaaltijd beëindigd. Beiden zitten voor zich uit te staren.)

LOUIS:(somber) Wat zit je te staren, Anna.. je hebt nog geen woord gezegd sedert ik thuis ben.

ANNA : Zo spraakzaam ben jij anders ook niet. Je hebt zelf nog geen woord gesproken!

LOUIS: Ik zit verdomme te denken hoe ik aan werk moet geraken/maar ik zie voorlopig geen oplossing.

ANNA : Misschien vind Annemie wel iets voor jou.

LOUIS: Hopelijk. Waar is die, trouwens naartoe? Die was toch al thuis gekomen.

ANNA:(aarzelt even) Ze.. ze is eventjes weg.. ze had iets afgesproken met een vriendin....

LOUIS: Kon dat niet wachten tot na het eten?

ANNA: Schijnbaar niet....eh.. was er veel volk in het café?

LOUIS:(verwonderd) Waarom vraag je dat?

ANNA : Zomaar...uit interesse...

LOUIS: Sedert wanneer ben jij daarin geïnteresseerd?

ANNA : Oh..zo maar..eh..ik...eh...

LOUIS: Nu, als je het weten wil.. een man of 10 zeker. Ik heb gewoon aan de toog een paar pinten gedronken en wat gepraat met een Italiaan.

ANNA:(krijgt een schok) Een Italiaan??

LOUIS: Ja, met een Italiaan.. is dat erg misschien?

ANNA: Nee, nee, maar het verwonderd me wel wat....

LOUIS: Wel ja, hij ^{begeen}te praten over het weer en zo raakten we in gesprek. Hij praatte trouwens goed vlaams. Hij woont hier ook al ruim 20 jaar en heeft een paar jaar terug een huis gekocht in de nieuwe wijk aan de steenweg. Ik geloof dat hij Mariano Petrucci heet...

ANNA : (Schrikt terug op) PERUCCI??

LOUIS: Weet ik veel...Perucci of Petrucci...Waarom vraag je dat..ken je hem misschien?Waarom zeg jij Perucci??

ANNA : Ik..eh...ik had het niet goed verstaan enne...ik heb onlangs de buurvrouw nog horen praten over ene Perucci van de nieuwe wijk en daardoor...

LOUIS:Het zal mij een zorg zijn of het Perucci of Petrucci is,voor mij is het een Italiaan en alle Italianen zijn dezelfde.Trouwens, hoe kent die prei van hiernaast die Italianen?Ik dacht dat ze er schrik van had.

ANNA : Ja..dat weet ik ook niet.Misschien via haar zoon.Misschien kent Serge wel de zoon van Mariano Perucci....

LOUIS:(Bekijkt haar vreemd)Hoe weet jij dat die Perucci een zoon heeft?

ANNA : Heb ik dat gezegd?Ik weet het niet..ook van Julia gehoord ,zeker.

LOUIS :Zal wel..er kan niets gebeuren of die stomme geit van hiernaast weet het.Zo'n moeial heb ik nooit gekend!

ANNA : Ik ook niet....zo'n opdringerig type..(staat recht)Ik ga afruimen (neemt eetgerei en gaat naar de keuken.Louis staat op en gaat even later in de zetel zitten.Als hij pas neerzit,komt Marianne, de jongste dochter binnen langs de voordeur.Jonge,vrolijke studente.)

MARIANNE:Hallo,ouwe heer! (bekijkt hem) Hé,pa,wat zit jij daar somber te kijken..Scheelt er iets?

LOUIS:Ja,kind,er scheelt iets..Ik heb geen werk meer.

MARIANNE:Geen werk meer?Ik wou dat ik dat ook kon zeggen.Ik heb nog drie dagen werk om alle achterstallige lessen op te halen... Geen werk..daarvoor hoef je toch niet kwaad te zijn.

LOUIS: Marianne,ik ben ontslagen!

MARIANNE:God nog aan toe,dat is toch zo erg niet.Je gaat gewoon stem-pelen en de zaak is opgelost.Je hebt al 25 jaar gewerkt,ik vind dat je nu al mag rusten...

LOUIS : (kwaad) En denk jij dat ik hier godsganse dagen in mijn zetel ga zitten en elke dag even vervelend vinden als de vorige? Ik wil werken, kind, ik ben dat zo gewoon!

MARIANNE: Eigenaardige opvattingen over het leven heeft jouw generatie wel. Die willen absoluut werken. Wij willen liever vrij zijn.

LOUIS: Je zult het er ver mee schoppen, met je vrijheid. Hoe denk jij door het leven te komen, zonder werken?

MARIANNE: Stempelen, pa, stempelen... of trouwen met een ouwe rijke vent...

LOUIS: (wil kwaad uitvliegen maar bedenkt zich dan) Jullie verdomde snot-apen... maar de tijd zal mij wel gelijk geven. Trek je plan, doe maar je goesting maar kom later niet huilen als je niets hebt of kunt...

MARIANNE: (Lachend) Nee pa... (af naar keuken)

LOUIS: (Kijkt haar na) Hoe is 't mogelijk.. Jong en onervaren.. Verdomme toch, had ik in mijn tijd zó tegen mijn vader gepraat... ik zou er niet goed van geweest hebben... (Er wordt zacht geklopt)
Binnen!

JULIA: (buurvrouw-opdringerig en venijmig type-roddelaarster eerste klas) Ha, Louis, goeie avond. (Kijkt rond) Alleen thuis?

LOUIS: Nee Julia, helemaal niet. Mijn vrouw is in de keuken. Had je haar nodig?

JULIA: Ik moet haar eens iets vertellen.

LOUIS: Vertel dan maar in de keuken.. Anna is aan de afwas.

JULIA: (verwonderd) En jij zit hier in je zetel! Hoe is dat mogelijk? Dat zou mijn man niet moeten proberen. Die moet helpen in het huishouden.

LOUIS: Dat is zijn zaak, nietwaar Julia. Ik heb 2 dochters die kunnen helpen en daardoor kom ik zelden in de keuken.

JULIA: Jullie mannen scheppen nogal een leven.. Enfin, ik zal eens gaan zien. (Gaat richting keukendeur)

LOUIS: (Sarkastisch) De keukenhanddoeken liggen in de bovenste kast.. links...

JULIA:(Met venijnige blik maar zonder iets te zeggen ,naar de keuken)

LOUIS:(als Julia weg is)Verdomd serpent..Hoe zeggen ze ook weer?"Beter een goeie buur dan een verre vriend"..Ik geef de voorkeur aan een vriend in Zuid-oost Australië..Een echte feeks is het...

MARIANNE:(Komt uit de keuken, imiteert Julia)Bla bla bla bla en bla bla bla bla bla.....

LOUIS:(lacht)Is ze weer bezig?

MARIANNE:Verschrikkelijk, een driedubbele langspeelplaat is dat.'t Zal weer voor een half uur zijn...maar ik laat ze aan jullie over, ik ga weg.

LOUIS:Waar moet je nu weer naartoe?

MARIANNE:Naar mijn vriendin, Christine, we gaan vanavond naar de bioscoop

LOUIS:En je had nog zoveel werk?

MARIANNE:Dat loopt niet weg.

LOUIS: Op tijd thuis hé, Marianne.

MARIANNE:(lachend)Vóór donderdag ben ik thuis, pa.

LOUIS:Vertrek maar, spook...

MARIANNE:Dag pa..tot vannacht hé.

LOUIS:Ja ja,'tis goed, kind.

MARIANNE:En tob maar niet over dat werkloos zijn..Geniet van de dagen en van het leven..de hemel komt vanzelf wel.(Geeft hem een kus)

LOUIS:Veel plezier, kind, bekommer je maar niet om mij.

MARIANNE:Helemaal niet, pa, dat hoef jij je om mij ook niet te doen.

De groeten aan Julia!(lachend af)

LOUIS:God nog aan toe, wat is die jeugd toch gelukkig. Dat heeft geen zorgen, dat wuift de problemen met een hand weg en geniet met volle teugen van het leven. Ik wou dat ik het ook zo kon!

(-Julia en Anna komen binnen; Julia met een pakje koffie in de hand)

JULIA: En ja mens...toen vroeg die agent aan onze Serge of hij zijn identiteitskaart bij had..en hij had ze niet bij, want die zit altijd in mijn zak..hij zou ze kunnen verliezen, nietwaar..en dus zegt hij "Nee meneer, die heb ik niet bij, die is thuis"